

HET LEVEN van een **Loser**

ZWAAR DE KLOS!

DE NUMMER EEN VAN
DE NEW YORK TIMES
BESTSELLERLIJST

Jeff Kinney

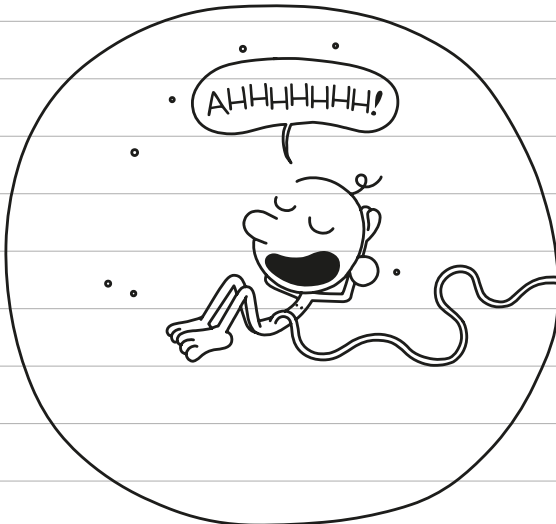
JANUARI

Zondag

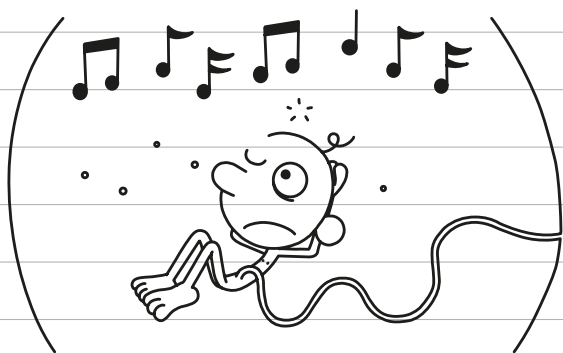
Ik wou dat ik al veel eerder met mijn logboek was begonnen, want degene die uiteindelijk mijn biografie gaat schrijven zal wel een heleboel vragen hebben over de jaren vóór de brugklas.

Gelukkig herinner ik me nog bijna alles wat me sinds mijn geboorte is overkomen. Ik weet zelfs nog wat er VOOR mijn geboorte is gebeurd.

Dat was de tijd waarin ik in m'n eentje een beetje rondzwom, achterwaartse salto's maakte en kon slapen wanneer ik maar wilde.

Maar op een dag, midden in een lekker dutje, werd ik wakker gemaakt door vreemde geluiden van buiten.

Ik snapte er toen natuurlijk geen hout van, maar later heb ik begrepen dat mam via een paar speakers op haar buik muziek voor me draaide.

Ik denk dat mam dacht dat ik een of ander genie zou worden als ze voor mijn geboorte elke dag klassieke muziek voor me draaide.

Er zat ook een microfoon bij die speakers, en als mam geen muziek draaide, zat ze te vertellen hoe haar leventje eruitzag.

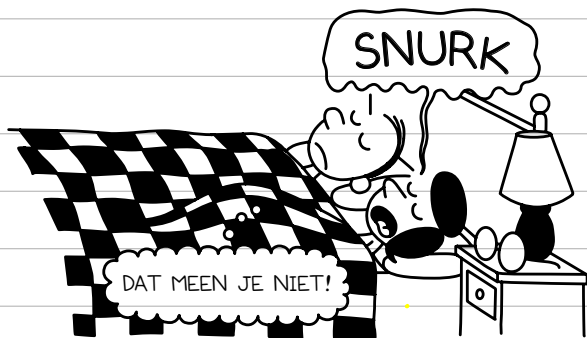
En als pap uit zijn werk kwam, moest hij van mam uitgebreid over ZIJN dag vertellen.

Maar dat was nog niet alles. Mam las me ook elke avond voordat ze ging slapen een halfuur voor.

Het probleem was dat mijn slaapschema totaal niet aansloot bij dat van mam. Dus als zij sliep, was ik juist klaarwakker.

Toch wou ik maar dat ik een beetje beter had opgelet toen mam me voorlas.

Vorige week hadden we een onverwachte overhoring over een boek en ik had het nog niet gelezen.

Ik wist zo goed als zeker dat mam dat voor mijn geboorte aan me had voorgelezen, maar ik kon me de details niet meer herinneren.

Ik denk dat ik het te druk had met iets anders toen mam dat boek voorlas.

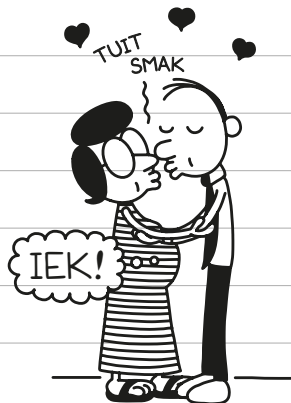

Het stomme is dat mam die microfoon helemaal niet NODIG had. Ik kon haar zo ook wel horen.

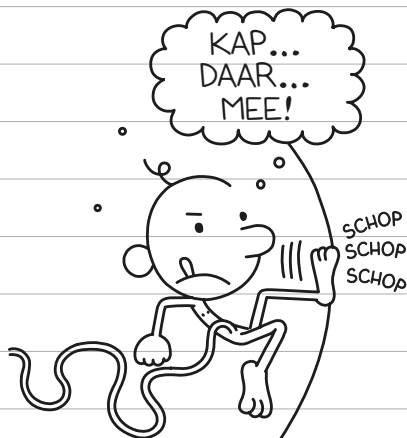
Ik bedoel, ik zat BINNEN IN haar, dus ik hoorde elk woord dat ze zei, of ik dat nou wilde of niet.

Ik kon ook bijna ALLES horen wat er buiten gebeurde. Dus als pap en mam klef gingen doen, moest ik DAAR ook naar luisteren.

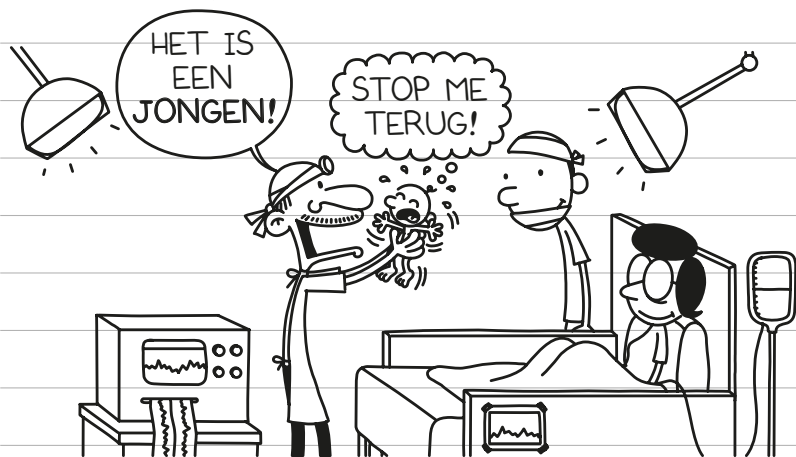
Ik heb me NOOIT op mijn gemak gevoeld als mensen flikflooiën waar ik bij ben, ZEKER niet als het mijn ouders zijn. Ik probeerde ze te laten stoppen, maar de boodschap kwam niet aan.

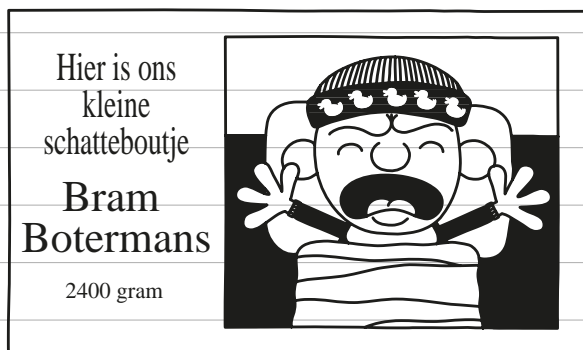
Wat ik ook deed, het leek alles alleen maar erger te maken.

Na een paar maanden was ik het zo zat, ik móést er gewoon uit, en daarom werd ik drie weken te vroeg geboren. Maar eenmaal in de koude lucht en het felle licht van de verloskamer, wou ik dat ik lekker was blijven zitten waar ik zat.

Ik had een ontzettend slaaptekort en een heel slecht humeur. Dus als je ooit nog eens een foto van een pasgeboren baby ziet, dan weet je nu waarom ze altijd zo kwaad kijken.

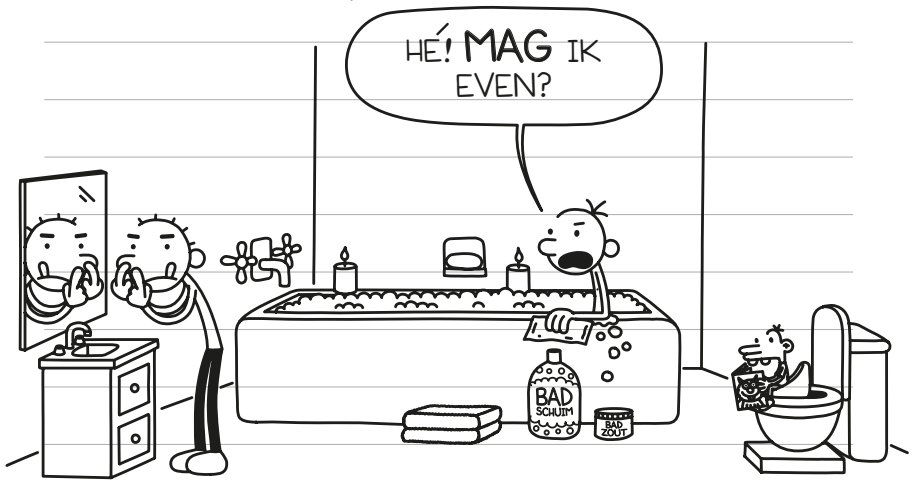
Eigenlijk heb ik de gemiste slaap nog STEEDS niet ingehaald, en geloof me, dat heb ik echt wel geprobeerd.

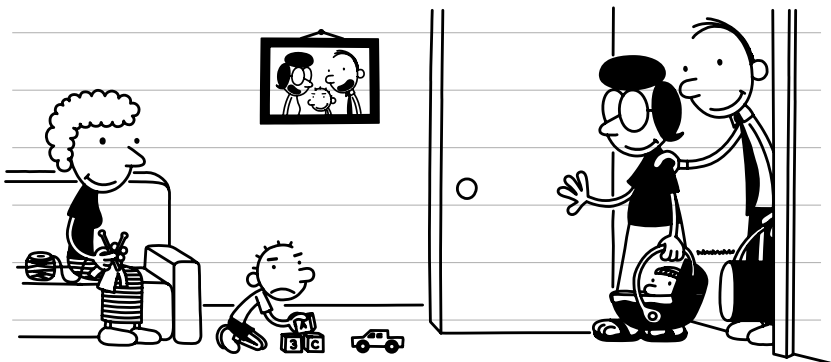
Ik probeer mijn hele leven al dat gevoel van lang geleden terug te halen, toen ik zo gelukkig als wat in het donker rondreef.

Maar als je met vier andere mensen in één huis woont, komt er altijd wel een of andere idioot voorbij die alles verpest.

Ik leerde mijn oudere broer Rick een paar dagen na mijn geboorte kennen. Tot op dat moment dacht ik dat ik enig kind was, dus ik was wel teleurgesteld toen ik erachter kwam dat dat niet klopte.

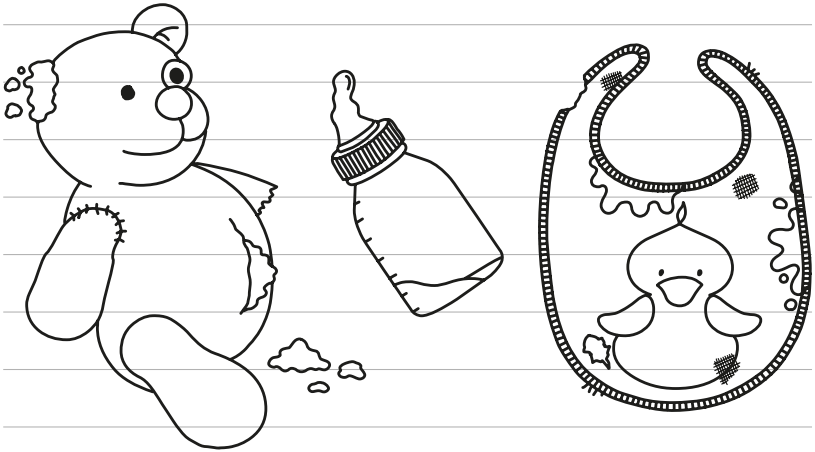
We woonden toen nog in een heel klein flatje en ik sliep met Rick op een kamer. Hij had het ledikant, dus ik moest de eerste paar maanden van mijn leven in de bovenste la van het kastje slapen. Ik weet bijna zeker dat dat niet eens legaal is.

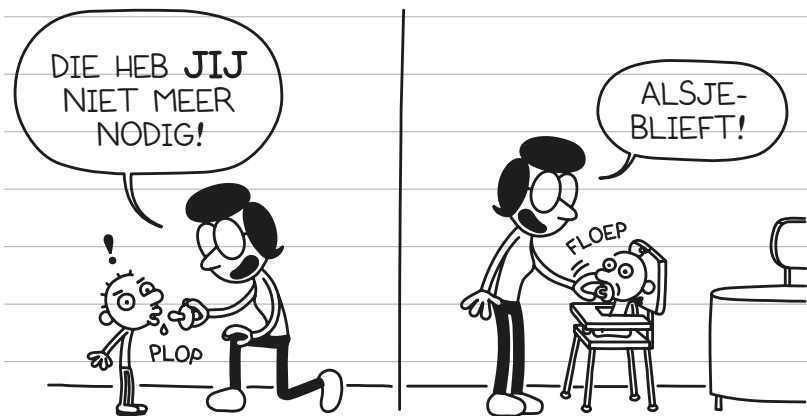
Uiteindelijk haalde pap zijn werkspullen uit de kamer die hij als kantoor gebruikte en maakte er een kinderkamer van. Ik kreeg het oude ledikant van Rick en hij kreeg een nieuw bed.

Bijna ALLES wat ik in die tijd had, was een afdankertje van Rick.

Tegen de tijd dat ik iets kreeg, was het versleten of zat het onder het kwijl.

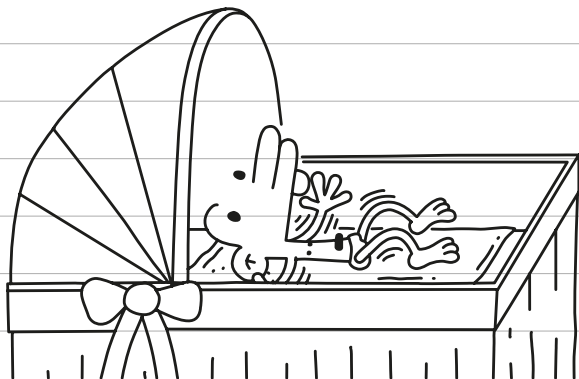
Zelfs mijn SPEEN was een afdankertje van Rick. Maar ik denk niet dat hij die zelf al op wilde geven, wat meteen verklaart waarom hij nooit erg dol op me geweest is.

We waren heel lang met z'n vieren, maar op een dag vertelde mam me dat ze nog een baby kreeg. Ik was blij met die waarschuwing, want nu kon ik me voorbereiden.

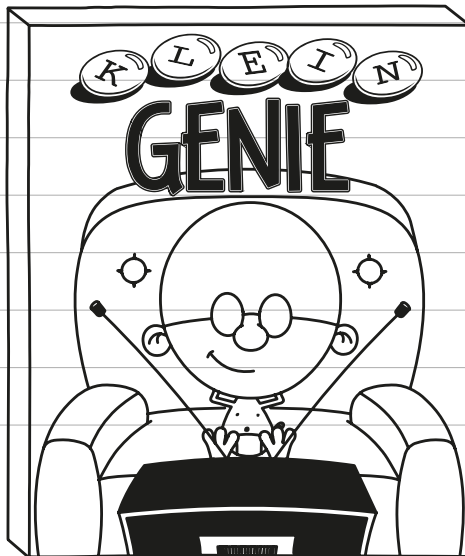
Toen mijn kleine broertje Max er eenmaal was, vond iedereen hem zó schattig. Maar wat ze er niet bij vertellen, is dat baby's een zwart stompje op hun navel hebben, waar de navelstreng is afgebonden.

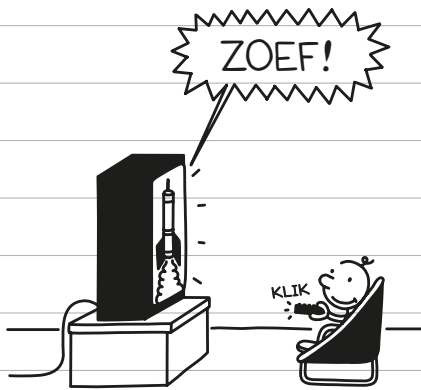
Uiteindelijk droogt dat stompje uit en valt eraf en dan heeft de baby een hele normale navel over. Het probleem is alleen dat niemand ooit het stompje van Max heeft GEVONDEN. En tot op de dag van vandaag ben ik bang dat het nog ergens op zal duiken.

Toen ik net was geboren, zette mam me elke dag een uur voor de tv om naar leerzame video's te kijken.

Ik weet niet of die video's me echt slimmer maakten, maar ik was in ieder geval slim genoeg om uit te vogelen hoe ik iets op kon zetten waar ik ZELF naar wilde kijken.

Ik ontdekte OOK hoe ik de batterijen uit de afstandsbediening moest halen, zodat niemand die leerzame video's weer AAN kon zetten.

Maar als baby is je actieradius niet zo groot, dus ik kon die batterijen maar op één plek verbergen.

Ik denk dat mam me meer rond had moeten laten kruipen toen ik klein was, want ik liep fysiek enorm achter op de andere kinderen in mijn babygroep. Zij konden al rechtop zitten en de bank op en af klimmen toen ik mijn hoofd nog niet eens van de grond kon krijgen.

